мг/кг. Збільшення розмірів лімфатичних острівців порівняно з контролем не було виявлено у дозах 50 та 500 мг/кг. Введення ПБГ Ganoderma lucidum у найменшій дозі 0,5 мг/кг не викликало видимих змін у будові селезінки, співвідношення білої та червоної пульп достовірно не змінювалось в порівнянні з контрольною групою тварин. При цьому, спостерігалась тенденція до збільшення середнього розміру лімфатичного острівця порівняно зі всіма групами.

Висновок. Проведені дослідження показали, що при пероральному введенні ПБГ Ganoderma lucidum мишам лінії СВА/Са протягом 30 діб у дозі 0,5 мг/кг спостерігалась тенденція до збільшення середнього розміру лімфатичного острівця порівняно з усіма дослідними групами. Отримані дані, наряду з відсутністю токсичного впливу на морфологічні показники селезінки можуть свідчити про збільшення проліферативної активності лімфоцитів в селезінці мишей у відповідь на введення ПБГ Ganoderma lucidum у дозі 0,5 мг/кг.

Література:

1. Макалиш Т. П. Морфофункциональные особенности селезенки при воздействии на организм факторов различного генеза //Таврический медико-биологический вестник. – 2013. – с. 265-269

2. Bishop K. S. et al. From 2000 years of Ganoderma lucidum to recent developments in nutraceuticals //Phytochemistry. – 2015. – №114. – P. 56-65.

3. Sanodiya B.S. Ganoderma lucidum: A potent Pharmacological Macrofungus / B.S. Sanodiya, G.S. Thakur, R.K. Baghel [et al.] // Current Pharmacological Biotechnology. – 2009. – Vol.10. – P. 717-742.

4. Xu Z. Ganoderma lucidum Polysaccharides: Immunomodulation and Potential Anti-Tumor Activities / Z. Xu, X. Chen, Z. Zhong [et al.] // The American Journal of Chinese Medicine. – 2011. – Vol. 39, №1. – P. 15-27.

Визначення екстрактивних речовин в сланях пармелії

Пінкевич В.О., Новосел О.М.

Кафедра хімії природних сполук

Національний фармацевтичний університет, м. Харків, Україна

vikulja_p@i.ua

Лишайники здавна знаходять різноманітне практичне застосування, в тому числі і як джерела отримання лікарських засобів. Рід Пармелія (Parmelia) є найбільшим в родині Пармелієві (Parmeliaceae). Водоростевий компонент у всіх представників родини – зелена водорість требуксія. Слань листувата, розрізано-лопатева, у вигляді великих розеток, по-різному забарвлена – білувато-сіра, сіра,

жовтувато-зелена коричнева, червонувато-бура, міцно прикріплена до субстрату, рідше вільна. Ростуть пармелії на деревах, деревині, скелях, рідше на ґрунті. Поширені у всіх рослинно-кліматичних зонах. Найбільш поширені такі види роду: п. блукаюча (P. vagans), п. оливкова (P. olivacea), п. темно-бура (P. fuliginosa), п. козлина (P. caperata), п. борозенчаста (P. sulcata), п. скельна (P. saxatilis), п. звивиста (P. incurva) та п. центробіжна (P. centrifuga) [2]. Відомо, що слані пармелії виявляють антимікробну, гепатопротекторну, протитуберкульозну, цитостатичну, антиоксидантну, гіполіпідемічну активність. Але хімічний склад цього лишайнику вивчений недостатньо. Тому актуальним є фітохімічне дослідження сланей пармелії.

Метою дослідження було визначення вмісту екстрактивних речовин в подрібнених сланях пармелії.

Визначення вмісту екстрактивних речовин у досліджуваній сировині проводили згідно методики ДФ СРСР XI видання [1]. В якості екстрагентів використали спирт етиловий різних концентрацій (40 %, 50 %, 60 %, 70 %) та воду очищену.

Згідно результатів дослідження, вміст екстрактивних речовин, вилучених 40 % спиртом, склав 16,35 %, 50 % – 13,90 %, 60 % – 12,39 %, 70 % – 13,70 % і водою – 25,94 %. За результатами експерименту було встановлено, що оптимальним екстрагентом для даного виду сировини є вода очищена.

Одержані експериментальні дані можуть бути використані при розробці відповідних розділів методик контролю якості на слані пармелії.

Література

1. Государственная фармакопея СССР. XI изд., Вып. 1. Общие методы анализа. – М.: Медицина, 1987. – 335 с.

2. Жизнь растений. В 6-ти т. / Ал. А. Фёдоров. – М.: Просвещение, 1977. – Т. 3. Водоросли. Лишайники. Под ред. М. М. Голлербаха. – 487 с.

Використання ліофільного порошку м’якоті кавуна для корекції нефролітіазу

Подплетняя Е.А., Соколова К.В.

Кафедра загальної та клінічної фармації

ДЗ «Дніпропетровська медична академія МОЗ України», м. Дніпропетровськ

Україна

c.monatko@gmail.com

Сечокам'яна хвороба у всьому світі носить ендемічний характер і займає одне з важливих місць в структурі урологічної захворюваності. Серед основних причин її розповсюдження є хронічна дегідратація організму людини, погіршення якості